

Neprevidna stava

Drozgov Martin se je zvečer vrnil iz gozda, kjer je napravljajl drva. Na pragu ga je pozdravila hčerka, prvošolka Katja: "Ati, midve z mamó sva pa danes vlagali češnje. Vložili sva jih kar dvajset kozarcev. Ali nisva pridni? Pomisli, kar dvajset kozarcev sva vložili!"

Martin je hčerko pobožal po laseh in jo pohvalil: "Seveda sta pridni, tako kot vedno. Samo ali je to res, da sta vložili dvajset kozarcev?"

"Res, ati, čisto zares! Pojdiva k mami, pa bo še ona povedala."

"Ne vem," se je smehljajl oče Martin, "ne verjamem, da bi vama v enem dnevu uspelo vložiti toliko kozarcev."

"Ja, pa nama je uspelo!" je postajala Katja že kar nejevoljna, ker je ati dvomil v njeno in mamino sposobnost.

"Katja, ali se nisva pred kratkim domenila, da ne boš lagala, ker to ni lepo?" je oče na videz zaskrbljeno pogledal hčerko.

"Ati, saj ne lažem, to je čista resnica, kar ti govori! Pojdi z menoj v shrambo, pa ti bom pokazala vseh dvajset kozarcev!"

"Ne vem, ne vem! To pa težko verjamem! Kar staviti bi šel, da tolikšnega dela vidve danes nista opravili," je skušal hčerko.

"Prav, pa staviva! Polkilogramsko lešnikovo čokolado – ali je prav?" Katja je očetu ponudila roko v potrditev stave.

Oče ji je segel v roko in slovesno dejal: "Naša Katja pravi, da sta z mamico danes vložili dvajset kozarcev. Jaz, Katjin oče, pa trdim, da jih nista. Ako sta jih vložili, kupim jaz Katji polkilogramsko lešnikovo

čokolado, če pa jih nista, enako čokolado kupi Katja meni. Ali drži?"

"Drži!" je Katja vsa nasmejana potrdila stavo trdno prepričana, da je čokolada že njena last.

Skupaj sta stopila v shrambo in Katja je pokazala na polico, kjer so stali kozarci.

"No, ali jih vidiš," je zmagoslavno vzkliknila, "kar preštej jih!"

"Ja, to so vložene češnje, kje pa so vloženi kozarci?" je zvito vprašal oče. "Ti si rekla, da sta danes z mamico vložili dvajset kozarcev, ne pa dvajset kozarcev češenj. Izgubila si stavo in kupila mi boš čokolado!"

"Ne velja!" se je uprla Katja. "Ti jo dolguješ meni!"

"Izgubila si stavo in kupila mi boš čokolado," je oče ponovil svojo zahtevo.

"Ne, ti jo boš kupil meni!" tudi Katja ni popustila.

V shrambo je prišla mamica in prisluhnila prepiru. Ko je ugotovila, kaj je vzrok spora, je hčerko poučila: "Vidiš, Katja, kako si neprevidna. Samo pomisli, kolikokrat te je ati že naplatal s temi besednimi zvijačami, pa se še daš speljati. Kupi mu tisto čokolado, ker si pač izgubila stavo, v prihodnje pa bodi bolj previdna in atiju ne nasedaj več!"

Katja se je razočarano naslonila na steno.

"Nič ne bodi žalostna, Katja," je dejal oče, "saj bom jaz kupil čokolado in jo bomo skupaj pojedli. Ta primer naj ti bo v poduk in v prihodnje z nikomer ničesar ne stavi, pa če si še tako trdno prepričana, da imaš prav!"

Franc Tušek